

Ja Šefko B ungur rođen 07.04.1958. godine, u selo Ravni mjesna zajednica Bukovica opština Pljevlja Republika Crna Gora br. lk. 43559 izdate od supa Bijelo Polje.

4
Pošto je "Mjesna zajednica" Bukovica stradala komplet moje plame Bungur i mnogobrojna rodbina bio sam lično zainteresovan kao član porodice i plemena o toj najnesretnijoj Bukovici u Republici Crnoj Gori odnosno TZ novoj Jugoslaviji.

Sve je počelo još tokom 1992. godine, u "MZ" Bukovica locirana je poveća grupa rezervnog sastava TZ Vojske Jugoslavije iz Pljevalja, da bi zaštitio tamošnje stanovništvo kakvo Muslimansko tako i Crnogorsko (srpsko). Taj nesretni narod trebali su navodno da zaštite od upada zelenih beretki sa područja Bosne i srbočetničke armade iz četničkog Čajniča pošto zelene beretke nijesu upadale u područje Bukovice niti ko tvrdi tom rezervnom sastavu "VJ" iz Pljevalja nije ništa preostalo nego da se solidarišu sa četničima iz Čajniča na nesreću Muslimana iz Bukovice. Od četnika iz Čajniča su dobijali instrukcije kao i iz svog štafa a nešto i na svoju ruku tako da sistematski istrijebe u potpunosti Muslimanski živalj iz Bukovice.

Prvo počinje svakodnevno matletiranje, upadanje i pretresanje kuća, naročito imućnih Muslimana, oduzimanje skupocjenih stvari, naročita nakiča, deviza kao i ličnog naoružanja za koje su imali uredna dokumenta i dozvole od strane Supa Pljevalja.

Takvo skupivši sve to naoružanje u "MZ" Kovačevići u Bukovici dovode RTV CG i novinare da to sve slikaju i prenesu široj javnosti kako su Muslimani u Bukovici naoružani i naoružavaju se za svoje komšije Crnogorce, što možete i sami procijeniti o čemu se radi. Stvorivši za sebe podebeo alibi o navodnom naoružanju Muslimana iz Bukovice dobili su naklonost svih struktura i vlasti iz Pljevalja, i nastaje bezsemučno batinjanje i prebijanje svih Muslimana muškog pola kako mlađjih tako i starih osoba bez razlike na godine stazosti. Naročito je bilo izraženo prebijanje i batinjanje drvenim debljim mačugama, čizmama odnosno petama čizama i kundacima od pušaka. Posebna slastim je bila da nagone da bije brat - brata, rođjak - rođjaka, ili komšija - komšiju.

Pod takvim okolnostima matretiranja i svakodnevnog pretresanja kuća, a naročito batinjanja i izivljavanja gore nego u zarobljeničkim logorima Muslimani su bili prisiljeni da ostave svu svoje pokretnu i nepokretnu imovinu samo da bi spasili žive glave. Išli su neznajući ni sami gdje i kuda sa svog vjekovnog ognjišta. Ono malo što je ostalo Muslimana (u glavnom starica) žijelo je u stalnom strahu da bi im se kaj strah i ostvario 16 februara 1993. godine, Kritičnog 16. februara u ranim jutarnjim časovima oko 4 časa u moje rodno selo Ravni "MZ" Bukovica, upada oko 100 četnika iz Čajniča i odvođe komplet moje plame Bungur u zatočeništvo u Čajniče među kojima je i moja majka Seveda. Amidžu Latiša Bungura su zaklali u kući jer se opirao da podje sa njima i još nije sahranjen a do današnjeg dana niti se zna kada će biti sahranjen. Za kindapovanjem mojih najbližih saznao sam tek 22.02.1993. godine, da bi sutri dan otišao u Podgoricu i zatražio prijem kod Presjednika Republike Crne Gore i Ministra unutrašnjih poslova Republike Crne Gore.

Oni me lično primili, već njihovi šefovi kabineta obećali su mi da će odmah prenijeti gospodinu Predsjedniku Momiru Bulatoviću i ministru unutrašnjih poslova Pejakoviću i da će sve učiniti što je u njihovoj moći da mi pomognu.

Medjutim protazilo je dan za danom uzalud sam sveat dan pratio stvarnu
radio i televiziju niko se javnost nije obracao kao ni meni sto me
je posebno pogodilo.

Zatim dolazi do kidnapovanja putnika iz brzoa voza Beograd-

Bar u stanici Strpel i ja se udruzujem sa porodica nastradalih i

trazimo prajem kod predsednika Momira Bulatovica. Primo nas je

licno gospodin Predsednik Momir Bulatovic i Ministar unutrašnjih

poslova Fesjkovic. Na tom skupu mene je posebno i licno zanimalo

zasto se niko nije obratio javnosti ili meni da mi saopsti razlog

o kidnapovanju mojih najblizih posto sam dolazio prije 5-6 dana a

obecani mi je pomoci. Tom prilikom mi je licno Predsednik Momir

Bulatovic i Ministar unutrašnjih poslova Fesjkovic obećali pomoci me

sto je u njihovoj mozi i vratiti moje najblize i najrodjenije.

Obecanje koje su mi dali nijesu ispunili i potpunostranili neke su

oslobodili a neke i nijesu te sam ja i dalje nastavio trazanje o

svojoj rodbini i rođacima. Tadan broj kidnapovanih ni danas ne znam

a ni broj izbeglih, jer Bukovica je hermetički zatvorena zona i

vec 2 godine nepozeljnih i nepristupačnih zona za vanjseljničke

Muslimanske nacionalnosti. Jest da je ta Bukovica u "slobodnoj"

CG i takozvanoj novoj Jugoslaviji gdje je garantovana ravnopravnost,

bezbednost i sloboda kretanja svim njenim gradjanima. Ali ne lezi

vraze gdje je daleko od javnosti i stampe jedno se radi a drugo

prica i obecava. Tako sam nekim mojim kanalima saznao da "MZ" Bukovica

treba da postaje pomatracti KESS-a i sa rukovodjima struktura

grada Bljevalje. Dana 17.07.1993. godine, upio sam da budem u toj

delegaciji kao gradjanin Bukovice posto ponajbolje poznajem moju

rodnu Bukovicu. Mozete zamisliti kako sam se osjecao kao gradjanin

Muslimanske nacionalnosti koji prvi puti pose 2 godine, dolazi u rodnu

Bukovicu uz garantovane licne bezbednosti. Na dogovor u Bljevaljima

obecano nam je da cemo posjetiti dva ugozjena sela na području

Bukovice. Meni je posebno bilo drago jer cu moći da ponovo vidim

moje rodnog Beto. Posto sam i toto aparat ga posiedniji put alikam

moje rodno selo i stvarno stanje u njemu jer licno mislim da vise

nikada neću imati banse da ga posjetim, osim ove prilike. Iz

Bljevalje sam krenuo sa zebnjom i nadom, ali sam ipak krenuo.

Tokom puta naišli smo na dvije vojne patrola i uz detaljne pretrase

nastavili put da bi nakon vise casovne voznje u glavnom makadamskog

puta stigli u "MZ" Kovačević u Bukovici. U "MZ" smo zatekle takozvan-

eg sela "MZ" Branka Stevanovic i izvjesnog vjestasnina Balaha Stovra-

ga starog oko 90 godina, koji je ostao posle operznog i etnickog

stacenja. Imao sam utisak tako i jeste, da im taj stvarac stuzi

kao dokaz za delegaciju KESS-a i javnost da u Bukovici ima jos

Muslimana i da ih niko ne dira. Kada je bio upitan od 14 svojih

sinova, kceri, snaha, unuka koji su izjavili svojevrsno u Bljevaljima

i stavljali svoje potpis da su iseljeni pod pritiskom odgovorio je

da ne zna. Kada je bio upitan o svom sinu koji su orzani centra

bezbednosti Bljevalje predili najblizim vise

telesnih povreda od cega je jedva ziv ostao zato je odgovorio da

ne zna i da ga se to ne tice, pa mozete zamisliti pod kakvim je

pritiskom taj covjek doveden u pomenutu "MZ" toboz slucajno a bas

kad dolaze pomatracti KESS-a i sa rukovodjima struktura Bljevalja.

Poste toga otvorila se diskusija o bezbednosnoj situaciji u Bukovici.

Na moju opasku da smo o svemu ovome mogli razgovarati u Bljevaljima

a ne ovdje i da smo ovdje došli da obidemo sela koja su u potpunosti

izmejsena, etnicki ocliscena ili su najugozjenija na ovom području.

U sebi sam pomisljao da noplate necemo otici u moje selo, niti ce mi

biti dozvoljeno da ukopam moza amicu koji je ubijen i zaklan na

svirer nacin prije mjesec dana i nazalost moza se sluznja obistinila.

Predsjednik skupštine Opštine Pilevja Momilo Bojović
 izdao je da se navodno raspisala obezbeđenost i prihodnost puta
 kod vojske koja je locirana u toj "MZ". Pomenuti predsjednik B.O.
 Pilevja kao i vojska, teritorijalna odbrana Pilevja su meni i
 stanovništva Bukovice i Pilevalja poznati kao ogordeni anti Muslim-
 ant. Pri povratku saopšteno nam je da nema govora o odlasku u moje
 rodno selo Ravni jer tamo navodno sve sto se krije gadaju zelene
 beretke sa rucnim bacačima i snajperima.
 Samo ne gadaju selo koje je naseljeno Crnogorcima
 od kog sela je udaljeno nekih 7 minuta. Oni se komotno kreću
 a njihovi sinovi su svi uniformisani i služe u Čajničkoj erpoc-
 ničkoj vojsci. Svakodnevno prolaze kroz moje selo do obližnje
 granice i Čajnice i vraćaju se kućama a da ih nikad nijesu gadjale
 te čuvene zelene beretke. Učestvovali su u pokolju Muslimana iz
 Čajnice i nekih Muslimana iz Bukovice koji su zarobljeni i odvedeni
 sa Čajnice da bi tamo bili zaklati.
 Ako vas posjetim pošto sam tu rođen odlično poznajem
 komplet Bukoviću kao i svaki njen kamen da ne tmaju nikakve šanse
 da to područje gadaju zelene beretke. Opština Gorazde i područje
 gdje drži teritorijalna odbrana BiH udaljene su od mog sela nekih
 četrdeset kilometara. A granica gdje drže erpocničke formacije
 iz Čajnice od moje kuće su udaljene nekih dvesto metara. Na izlazu
 Hadžibacilović Bukrije predsjednik Muslimansko Humanitarnog DRU-
 gva "MERHAMEL" iz Pilevalja da će ići u pomenuto selo i po cijenu
 žrtova i pitao koje da podje sa mnom. Javio sam se ja ali sam
 tražio da mi garantuju bezbjednost i ličnu sigurnost od rezervnog
 saštava "VJ" i milicije koja se tamo nalazi a od bližnje granice
 erpocničkih formacija i zelenih beretki sam ču da se sastitim
 rekli su mi dovoljice garantovati vam nemožemo ništa. Na pitanje
 posmatrača KESS-a šta je i jeli moguće otići do deda Lukasa i
 babuna Rivanovića. Predsjednik tamonuje "MZ" Branka Stevanović se
 pratio natvan kao da ne zna ništa i da li je nemoguće posjetiti
 i ako on to dobro sve zna. Pomenuti deda Lukas, babun Rivanović
 sa svojom suprugom su isprebijani od rezervnog saštava "VJ" da im
 je i život u opasnosti. Bilo u kojim zive pomenuti dvojica staraca
 su bitni "MZ" ali oni nijesu htjeli da odu niti su dali
 da odamo mi posjet se da će posmatrač KESS-a saznati istinu, a
 vadeći se na nepoznost i neprohodnost puteva. Ja sam lično znao
 da je to neistina ali znate onu staru poslovicu "Kadja vas tuži
 Kadja vam sud". Na moje insistiranje i nekih članova misije
 pošli smo u najbliže Muslimansko selo koje je udaljeno nekih
 petnaes minuta hoda od "MZ" i tako se uvjerili o etničkom čistjenju
 Muslimana i iz nekih sela kao i ne zapamćenih terora i maltretiranja
 i ugrozavanja svega sto je Muslimansko. O tome najbolje svjedoče i
 izjave stanovnika tog sela kao su: Babun Rivanović, Hodžić
 Imam, i Hodžić Omer. Posebno me dirnula izjava Ramiza Ravanovića
 o njegovom mudenju, patnjađu i povrh svega toga da bi pustili
 dresiranog pla vučjaka da ga zakolje. Na njegovu sreću pas ga
 zaklao nije ali ga je izjedao na više mjesta. Po povratku iz
 pomenutog sela u "MZ" sačekao nas je i direktor škole Dubjević
 Bogdan kao i komandant specijalne jedinice supu izjavesi Damjanović
 ime da znam. Direktor škole Dubjević je htjeo narodito da uvjeri
 posmatrača KESS-a kako radi i funkcioniše njegova škola.
 Između ostalog je pomenuo da je imao 75 učenika u
 školi od toga sada uči tačno 56. da bi ostalih devetnaest učenika
 pošli u zelene beretke u Gorazde i odakle mu prijetili preko koga
 i čim nikad mi neće biti jasno osim da je on lično išao u Gorazde
 i tamo prijetili su da će biti školu u vazduh, da će ubiti lično
 njegova i sve sto nije muslimansko.

Na moje pitanje pošto stvarno nijesam zanao a mislio sam da su to učenici srednje škole da li je u pomenutoj školi i učenicima rječ o srednjoškolcima ili osnovcima. Odgovor sam dobio da je to osmogodišnja škola, a na moje ponovno pitanje svim posmatračima da li je moguće da djeca od 10. do 14. godina, budu "u zelenim beretkama" i prijete tamošnjem direktoru škole, samoj školi i svima onima koji nijesu Muslimanske nacionalnosti. Neki su me gledali sa podozrenjem i imao sam utisak da su bili slobodni i moćniji a da nije bilo posmatrača KESS-a bi me linčovali ili jednostavno likvidirali. Svima je bilo jasno da pomenuti direktor ne govori istinu, htio je da okalja i ocrni tamošnji Muslimanski živalj ali se preračunao u godinama starosti učenika i njihovom samom broju. Što se tiče ugroženosti samog direktora nebi se moglo reći jer je pomenuti direktor zaštićen ogromnim brojem raznih specijalaca kako supa tako i "VJ" iz Pljevalja. Posebno me iznenadio komadant specijalne jedinice SUP-a izvjesni Damjanović na moju repliku direktoru škole. Osuo je na mene i moje plame toliko otrovnih strelica da me je kasnije čudilo kako iko uspio izvući živu glavu. Čak me je pitao i za moju rođenu braću koji žive preko dvadeset godina u Sarajevu i sam je konstatovao i tvrdio da su u zelenim beretkama. Pa me čudi što ga interesuju moja braća kad oni žive u drugoj državi i to međunarodno priznatoj BiH a što su otišli u zelene beretke krivi su jer su mogli da odu u srbočetničku vojsku i da kolju svoju braću i sestre i sav nedužni živalj bilo koje nacionalnosti kao što to oni rade. Pomenuti komadant još reče i da je pomagao Bungurima gdje god stigao i mogao, a ja konstatujem da ih je stvarno pomagao i to da se što brže i bez ikakve ikakve isele iz Bukovicež Od tri sela Bungura više ne ima žive duše a možda i više nikada neće ni biti u toj Bukovici.

Na kraju bih mogao da dam savjet svim mojim prijateljima naročito Muslimanske nacionalnosti od Bukovice što dalje, a još u koliko ne znate četnički pozdrav pošto drugog nema teško vama i vašoj koži.

DATA

IZJAVA DADU

IZJAVU UZELI U
IME ODBERA:

